

[Indenrigsministeren]

Jeg kan henholde mig til oplysningen om, at efter udlændingelovens § 7 gives for det første asyl til personer, som er forfulgt på grund af deres race, politiske overbevisning eller lignende. Det er det, som vi kalder for konventionsstatus.

En person er imidlertid ikke forfulgt i flygtningekonventionens og heller ikke i udlændingelovens forstand, alene fordi den pågældende risikerer strafforfølgelse for en borgerlig forbrydelse. Flygtningekonventionens beskyttelse omfatter nemlig ikke personer, der har begået en alvorlig ikkepolitisk forbrydelse i deres hjemland, inden det lykkedes dem at flygte.

Med hensyn til, hvad jeg i øvrigt har af synspunkter om dette emne, skal jeg henvise til den debat, vi havde for tre uger siden.

Dorte Bennedsen (S):

Der er næppe nogen i denne sal, som har nogen som helst form for sympati for terrorisme, eller som ønsker at give den en basis inden for landets grænser.

Ministeren har her i dag under behandlingen af det foregående punkt på dagsordenen i et par ord, men også ved andre lejligheder gennemgået regelsættet for asylsagsbehandling og asyl og herunder også, hvordan alvorlig kriminalitet begået i udlandet spiller ind i asylsagsbehandlingen, og det skal jeg ikke gentage nu.

Jeg skal kun føje til, at i Socialdemokratiet er vi faktisk godt tilfreds med, at de mennesker, der søger asyl her i landet, behandles individuelt, og at afgørelsen i sidste ende tages af den uafhængige instans Flygtningenævnet.

Det forslag, vi har til behandling her, bekræfter ligesom tidligere forslag fra Fremskridtspartiet, at asylsager ikke kan løses efter en forenklet og firkantet målestok, selv ikke når det drejer sig om alvorlige forhold.

Jeg har svært ved at forestille mig, at andre end Fremskridtspartiet mener, at en person, der f.eks. er blevet dødsdømt af Saddam Hussein for, hvad han nu måtte kalde terrorisme, uden videre skulle udleveres til Irak. Man kunne også tænke på en mand som Mikis Theodorakis fra Grækenland, der blev dødsdømt af oberststyret i sin tid; han ville ikke have en chance for at få asyl i Danmark. Og jeg er ikke helt sikker på – dér er jeg lidt mere usikker – om selv en Nelson Mandela ville kunne være faldet ind under de strenge betingelser fra Fremskridtspartiet.

I Socialdemokratiet mener vi, at vi med det eksisterende regelsæt har fundet en hensigtsmæssig måde at vurdere, om kriminalitet begået i udlandet skal spille ind på asylafgørelsen eller den ikke skal, og vi kan derfor ikke støtte dette forslag.

Helge Adam Møller (KF):

Hovedreglen bør efter konservativ opfattelse klart være, at er man sigtet for alvorlige forbrydelser, så stilles man for retten i det land, hvor forbrydelsen er begået.

Vi har også det synspunkt, at vi selvfølgelig helt naturligt skal overholde de konventioner, vi selv har indgået; ellers må vi i hvert fald opsigte dem.

Vi synes også, det er rigtigt, at vi i Danmark har valgt med et meget stort flertal i Folketinget og alle partier, at vi ikke vil have dødsstraf, for vi finder, at ingen forbrydelser berettiger til at tage et andet menneskes liv, og så vil vi heller ikke acceptere, at mennesker, der har ophold i Danmark, udleveres til et land, hvor de vil blive henrettet. Når vi har den lovgivning, at vi ikke vil gøre det her i Danmark, er det selvfølgelig ud fra det grundlæggende menneskesyn, at vi synes, det er forkert. Det svarer også til, at vi har valgt at skrive under på i forbindelse med FN's konvention på dette område, at vi vil søge at udbrede det synspunkt til andre lande. Derfor vil vi altså ikke udlevere andre mennesker til en sikker dødsstraf.

Vi finder, at det, der er den bedste løsning på det her problem – vi ved ikke, hvor stort problemet er, men vi har da i hvert fald tilsyneladende i øjeblikket et enkelt eksempel på en sådan person, der opholder sig her i Danmark – nok er, at man får en aftale med det land, hvor vedkommende har begået eller i hvert fald er sigtet for sin kriminalitet, og at det pågældende land så garanterer, at hvis vedkommende bliver dømt for det, han er sigtet for, ja, så vil dommen ikke medføre dødsstraf, men altså en anden straf i form af fængsel i et eller andet antal år.

Det er vores grundlæggende princip, og vi vil stille et antal spørgsmål under udvalgsbehandlingen og derefter vende tilbage til vores endelige stillingtagen ved andenbehandlingen. Men i hvert fald de fire grundlæggende principper, jeg her har nævnt, er afgørende.